

при изхода ѝ отъ Асѣнйовското дефиле, кждѣто водата е най-чиста и тамъ бѣлятъ (ператъ) своитѣ постилки и новоизтъкани платна.

5. Ония свѣденія въ биографіята, които се покриватъ съ тия на М. Г. Грековъ (Ст. Чакъровъ) сп. „Свѣтлина“ год. IX, кн. 2 и 3 и Юбилеенъ сборникъ на читалище „Зора“. София 1910 г., стр. 103—168, въ по-голѣмата си частъ сѣмъ провѣрилъ чрѣзъ разпитъ на Чинтулови роднини, колеги и ученици — най-вече г-жа А. Жечкова г-нъ Г. Долапчиевъ, г-жа Г. Гигова, г-жа А. Бояджиева, г-нъ Добри Минковъ, г-нъ Димитъръ Ив. Чинтуловъ и др., които бѣха тѣй любезни, да ми дадатъ и нѣкои нови документи, материали и спомени, за което имъ изказвамъ своята дълбока благодарностъ.

6. Веднажъ дѣдо Петъръ, навръщане отъ своята бара, понеже не носилъ кебета, губери и др., събралъ изъ гората сухи храсти кюгючета, чинтули и натоварилъ съ тѣхъ магарето си. Когато влизалъ въ града единъ неговъ познатъ — турчинъ — го спрѣлъ и шеговито му извикалъ: „Чинтуле, какво си събралъ тия чинтули?“ Отъ тогава всички граждани захванали да го наричатъ съ това име.

Думата чинтулъ е турска и значи малъкъ, читукъ, кютюкъ (вижъ и Свѣтлина кн. II, с. 2).

7. По думитѣ на г-жа Г. Гигова.

8. Петъръ Миндовъ Чинтула е ималъ трима сина и една дъщеря: Димитъръ, Добри, Иванъ и Велика.

9. Това приехъ по свѣденія, черпени отъ братовитѣ дъщери на поета г-жа Гигова и г-жа Бояджиева. Ето защо съобщението на П. Петровъ (вѣстникъ „Зора“ г. IV бр. 984) „И малкиятъ Добри смогналъ да усвои грицката мъдростъ, къмъ която се прибавя по-послѣ влашката култура въ Букурещъ, кждѣто го изхвърля сждбата на Сливенци при прѣселването имъ прѣзъ 1830. Родителитѣ му скоро се връщатъ въ родината, а той остава да черпи наука тамъ, изкарвайки хлѣба си като слуга у единъ чокой“ — отъ начало до край и въ подробности изглежда невѣроятно и прибрзано.

10. Въ своята Автобиография Доброплодни пише: „Не искамъ да кажа, че не е имало въ Сливенъ хора патриоти, които да не сж чувствували за отечество и въра, защото ние знаемъ, че на 1828 година, когато Русия имаше война съ Турция и прави миръ въ Одринъ на 1829 година, Сливенската депутация е ходила тамъ, мисля при